

IX.

Кждѣ пладне тъмничникътъ му донесе обѣдътъ.

—“ Слѣдъ нѣкой часъ, казва му, ще тя пуснатъ свободенъ. Сега защо ни прави толкозь трудъ? азъ знаяхъ че най сѣтиѣ ты щеше да подпишешъ. Какъвъ чортъ! малко нѣщо ли е Сибирь! поне ты не си нѣкой глупавъ. Неприличашъ на бѣснийтъ онзи полякъ затворенъ, който е задрѣнъ тамъ въ кѣтътъ на сръднѣйтъ дворъ. Когато му подадохъ запискѣтъ и го придумвахъ да ѣхъ подписе, вверли ѣхъ на лицето ми, . . . Света мати Божія! Ты знаешъ пословицѣтъ: „Женска поука не е голѣмо нѣщо, но който ѣхъ непослуша побѣнява“

Волскый го гледаше вторачено. Иронїята въ думѣтъ на тъмничника го докара въ безболѣзнейность. Той пожела пакъ Сибирь и ся приготвяше за да го удоши. Но той като видѣ, избезумѣлото му лице, избѣгна уплашенъ отъ тъмницѣтъ

Привечеръ колонелътъ дойде за да го освободи. Обходата му и думѣтъ му бѣхъ студены и горды, круты и нео-